PLAYING
AT
HER
TABLE
FERDINANDO
FREGA

ఆమె టేబుల్ దగ్గర ఆడుతూ

The Art of Attraction · 02

సంవత్సరాలు గడిచాయి, ఎక్కువ కాదు గానీ, పాఠాల సమయంలోనూ విరామాల్లోనూ నా తరగతి గది జిమ్మే. బాస్కెట్‌బాల్, వాలీబాల్, ఐదుగురి ఫుట్‌బాల్ మధ్య, నా సమయమంతా అక్కడే గడిచేది. అసలు తరగతి గదిలోకి ఏ టీచర్ అయినా వచ్చి నన్ను అక్కడ చూస్తే, నేను ఏం చేస్తున్నానో అని ఆందోళన పడేవారు — కానీ నేను చెమట వల్ల పొడి బట్టల కోసం మాత్రమే లోపలికి వచ్చేవాణ్ణి.

ఆడుకుంటూ ఎవరి కంటా పడకుండా ఉండొచ్చని అనుకున్నాను, కానీ అప్పటికే నా దగ్గర నా మోటార్‌బైక్ ఉంది, ఒక Laverda 125. నేను మంచి బట్టలు వేసుకునేవాణ్ణి, మా అమ్మ పర్సులో చిల్లర ఉన్నప్పుడల్లా అది నాకు అద్భుతంగా ఉపయోగపడేది; నోట్లు మొత్తంగా ఉంటే, వాటిని నేను ఎప్పుడూ ముట్టుకునేవాణ్ణి కాదు. అది పరిపూర్ణమైన ఉచ్చు.

మా నాన్న నిద్రపోతున్నప్పుడు ఆమె ఆయన దగ్గర డబ్బు తీసుకుని నన్ను ఒక్క మాట కూడా అనవద్దని చెప్పేవారు, ఆమె చూడనప్పుడు నేను ఆమె దగ్గర తీసుకునేవాణ్ణి. ఎంతైనా నేను Frega అనే పేరున్న పిల్లవాణ్ణి — ఇటాలియన్‌లో దాని అర్థం, చిన్నగా కొట్టేసేవాడు. ఆహహహహహహ.

ఒక రోజు జిమ్‌లో ఒక అందమైన అమ్మాయి, పొడవుగా, సన్నగా, నా దగ్గరికి వచ్చి మాట్లాడటం మొదలుపెట్టింది. ఆమె మొత్తం లెక్క కట్టడానికి అకౌంటెంట్ అక్కర్లేదు.

తనను చూడటానికి రమ్మని నన్ను పిలిచింది. ఆమె ఊరికి ఇరవై కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉండేది, ఒక మధ్యాహ్నం ఆమెను కలవడానికి నేను మోటార్‌బైక్ మీద బయలుదేరాను.

అక్కడికి చేరుకున్నాక, నేను ఊళ్ళో ఉన్నానని, మనం కలవొచ్చని చెప్పడానికి ఆమె ఇంటికి ఫోన్ చేశాను, కానీ ఆమె ఒప్పుకోలేదు; నన్ను వాళ్ళ ఇంటికి వచ్చి కుటుంబం మొత్తాన్ని కలవమని ఒప్పించడానికి ప్రయత్నించింది — కుక్కతో సహా.

నేను మళ్ళీ మోటార్‌బైక్ ఎక్కి వచ్చిన దారినే వెనక్కి వెళ్ళిపోయాను. మరుసటి రోజు ఆమె దాడికి దిగింది, తన ఇంటికి ఎందుకు రాలేదని అడిగింది, నేను జవాబిచ్చాను: అధికారిక నిశ్చితార్థానికి తగిన బట్టలు నేను వేసుకోలేదు, ఉంగరాలు కూడా తీసుకురాలేదు.

రెండు నెలలకు పైగా ఆమె నన్ను వదల్లేదు. ప్రతిరోజూ అదే ప్రశ్న: మనం ఎప్పుడు కలుద్దాం? ప్రతిరోజూ అదే జవాబు: మా అమ్మ ఎప్పుడు ఖాళీగా ఉంటారో చూద్దాం, నువ్వు ఆమెను కలవడానికి.

ఆమె: ఎందుకు?

నేను: నువ్వు ఆమెతో కలిసిపోవడం చాలా ముఖ్యం. పాపం, ఆమె వీల్‌చెయిర్‌లో ఉన్నారు — ఎవరో ఒకరు ఆమెను చూసుకోవాలి.

తాను అడుగుపెట్టబోయే పరిస్థితి ఏమిటో అర్థమయ్యాక, ఆమె మళ్ళీ ఎప్పుడూ రాలేదు. మరుసటి రోజు ఆమె మాయమైపోయింది.

కొన్నేళ్ళ తర్వాత ఒక సూపర్‌మార్కెట్‌లో ఆమె ఎదురుపడింది, చక్కగా కళకళలాడుతున్న మా అమ్మను ఆమెకు పరిచయం చేశాను. పంక్తుల మధ్య చదువుతూ, ఏం జరిగిందని అడిగింది — ఆమె ఎలా కోలుకున్నారు, ఎలా నయమయ్యారు — నేను జవాబిచ్చాను: స్టెమ్ సెల్ చికిత్స, స్త్రీల మాయాజాలం.

మా అమ్మ నా వైపు చూశారు, తర్వాత నవ్వి, నేను నిజంగా ఆమె కొడుకునేనని, కానీ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఎవరో ఒకరు నా బొచ్చును సరైన దిశలో దువ్వుతారని అన్నారు. ఆమెకు తెలియనిది

ఏమిటంటే, నేను నా బొచ్చును తరచూ మార్చేవాణ్ణి, నాలోని అదే రూపాన్ని ఆమె రెండుసార్లు ఎప్పటికీ చూడలేరు.

Ferdinando